

Arrest

nr. 303 219 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. WIES
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren op [...] augustus 1996 te Cazenga (Angola), waar u ook woonachtig was met uw familie. U voltooide uw middelbaar en werkte vervolgens in een informaticawinkel. Samen met uw partner A.P., die u heeft leren kennen in België, heeft u drie kinderen (drieling): O., O.la en Ot..

Op 30 april 2018, werd u ontvoerd en naar ‘de hoeve’ gebracht. Hier werd u mishandeld en gedwongen zich te prostitueren, zowel op de hoeve als uitgestuurd naar privéfeestjes en discotheken in Angola en buiten Angola (Zuid-Afrika en Portugal in 2019). Tijdens uw reis naar Portugal ontdekte u dat het prostitutienetwerk toebehoorde aan B. K..

Op een dag, merkte een klant, meneer J., op dat u er droevig uitzag. U vertelde hem uw verhaal – dat u ontvoerd was, dat u zich tegen uw wil diende te prostitueren – en hij stelde dat hij u zou helpen. Twee maanden later, op 27 oktober 2020, hielp hij u om weg te vluchten uit de hoeve. Hij bracht u naar meneer M..

Op 30 oktober 2020, verliet u Angola, vergezeld door meneer M. en gefinancierd door meneer J.. U reisde per vliegtuig met een vals rood paspoort naar België. Op 1 december 2020, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten voor: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u **geen specifieke steunmaatregelen** verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door B. K. en zijn partij – MPLA; Movimento Popular de Libertação de Angola – naar aanleiding van uw vlucht uit zijn prostitutienetwerk in Angola (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20/01/2023, hierna NPO, p. 20-22).

Vooreerst, heeft het CGVS sterke twijfels bij de door u voorgehouden reisweg, inclusief uw reisdocumenten en aankomstdatum in België.

U verklaart op 31 oktober 2020 te zijn aangekomen in België met behulp van een vals rood paspoort (NPO, p. 6, 11, 19). Op basis van uw vingerafdrukken werd er **een Portugees visum op uw naam ontdekt: uitgereikt op 24 september 2018 en geldig van 7 oktober 2018 tot 20 november 2018**, gekoppeld aan een Angolees paspoort uitgegeven op 19 september 2016 (zie administratief dossier). U geeft zelf tijdens het persoonlijk onderhoud aan een Angolees paspoort te hebben gehad dat werd uitgegeven in 2016 en stelt verder dat met dit paspoort, dat u bij zich had toen u werd ontvoerd, een Portugees visum is aangevraagd door het prostitutienetwerk, opdat u naar Portugal zou kunnen reizen voor een privéfeestje (in het kader van de gedwongen prostitutie) (NPO, p. 13-14, 31). Echter, gevraagd wanneer deze reis was, antwoordt u het niet meer goed te weten, maar dat het midden 2019 was. Vervolgens, stelt u – zeer nauwkeurig – dat de reis naar Zuid-Afrika op 20 februari 2019 was. Gevraagd hoeveel later de reis naar Portugal was, antwoordt u zes maanden, dus augustus 2019. Doch, expliciet gevraagd naar de maand, stelt u het niet te weten (NPO, p. 6-7). **De door u verklaarde reis naar Portugal vormt dus geen verklaring voor het uitgereikte visum: oktober-november 2018 vs. augustus 2019.** Een conclusie die enkel verder wordt gesteund door uw verklaring dat u na uw ontvoering, op 30 april 2018, zes maanden werd opgesloten, dus tot ongeveer november 2018 (NPO, p. 20, 22). **Deze opsluiting valt niet alleen samen met de geldigheid van het visum, het houdt ook in dat u zou zijn opgesloten op het moment dat de visumaanvraag werd ingediend en uitgereikt (24 september 2018).** Nochtans, stelt landeninformatie duidelijk dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen – wat dus voor u onmogelijk zou zijn geweest – in het visumcentrum (onder meer om vingerafdrukken te geven) (zie administratief dossier). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden en gevraagd of u hierover iets heeft op te merken of uit te klaren, antwoordt u simpelweg “neen” (NPO, p. 35).

Het CGVS heeft dan ook een sterk vermoeden dat u met uw eigen paspoort en uitgereikt visum naar de Schengenzone bent gereisd. Een vermoeden dat verder wordt ondersteund door uw tegenstrijdige en vage verklaringen omtrent uw reisweg en –documenten.

Ten eerste, gevraagd wat u voor het zeggende **Portugese visum** – dat volgens u werd geregeld door het prostitutienetwerk midden 2019 – zelf heeft moeten doen, antwoordt u: “neen, die mannen hebben dat allemaal geregeld.” Gevraagd of u helemaal niets heeft moeten doen, antwoordt u: “neen, alleen foto’s.” U verklaart deze op de ambassade te hebben gemaakt. Gevraagd of u op de ambassade nog iets anders heeft

moeten doen, antwoordt u ontkennend, dat er steeds iemand van de beveiliging bij u was, dat u die foto's heeft gemaakt en onmiddellijk bent vertrokken. Gevraagd of iemand u een vraag heeft gesteld op de ambassade, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u vingerafdrukken heeft moeten geven, antwoordt u nu plotseling dat u dat ook heeft moeten doen op de ambassade (NPO, p. 14-15). **De vaststelling dat u uw verklaringen meermaals aanpast – niets gedaan, naar enkel foto's op de ambassade, naar foto's én vingerafdrukken op de ambassade – maakt dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw bewering midden 2019 gereisd te hebben met een Portugees visum dat voor u geregeld werd door 'die mannen'.**

Ten tweede, vertonen uw verklaringen betreffende deze reis naar Portugal, alsook uw reis naar Zuid-Afrika in dezelfde periode, verscheidene essentiële tegenstrijdigheden, dewelke de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit halen. Zo verklaart u aanvankelijk: "ik ging eerst naar Portugal en hetzelfde jaar ook naar Zuid-Afrika" om vervolgens te stellen dat u eerst naar Zuid-Afrika ging en dan naar Portugal (NPO, p. 6-7). Verder, stelt u eerst dat zowel in Zuid-Afrika als in Portugal u met vier personen was, namelijk u, I. en de bewakers D. en B. (NPO, p. 7). Geheel tegenstrijdig, verklaart u later dat u in Portugal met zes personen was – u, I., S., K. en de bewakers T. en D. – en in Zuid-Afrika met zeven personen – u, Ma., C., Di. en drie bewakers T., D. en B. (NPO, p. 31).

Ten derde, blijkt u **slechts summier op de hoogte van de reismodaliteiten tijdens uw reis naar België.** U verklaart met een rood paspoort op naam van iemand anders te hebben gereisd (NPO, p. 11, 13), ondanks dat u eerder uitdrukkelijk stelde nooit documenten onder een andere naam te hebben gehad (NPO, p. 3). Gevraagd of M. u iets over deze reisdocumenten heeft verteld, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of hij u iets had opgedragen te antwoorden als iemand u vragen stelde op de luchthaven, antwoordt u: "neen... euh... Het enige wat hij zei was dat als iemand een vraag stelde dat ik gewoon met 'oui' of 'non' moest antwoorden." Echter vervolgens gesuggereerd door de Protection Officer of hij u iets heeft gezegd dat u diende te antwoorden als iemand vroeg naar jullie relatie, stelt u nu plotseling dat hij had gezegd dat u moest antwoorden dat u zijn nicht was en dat hij hielp om u het land te verlaten (NPO, p. 12). **Opnieuw past u uw antwoorden aan naargelang de vraagstelling van de Protection Officer.** Gevraagd wat u over het valse paspoort kan vertellen, komt u niet verder dan dat het een rood, bordeaux paspoort was met gouden letters op de kaft, dat de naam iets van S. was ofzo, en dat het de foto van iemand anders was. U stelt niet te weten wat de nationaliteit van het paspoort was of er een visum aanwezig was (NPO, p. 12-13). U verklaart verder dat J. uw reis heeft gefinancierd, maar weet noch hoeveel/of hij iets heeft betaald aan M., noch heeft u dit ooit gevraagd (NPO, p. 15-16). Tot slot, had u bij DVZ M. aanvankelijk als een klant omschreven, in plaats van een vriend/kennis van een klant (Verklaring DVZ d.d. 09/12/2020, hierna DVZ-V, p. 11). **Zowel de vastgestelde tegenstrijdigheden als uw onwetendheid doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw reisweg, dewelke reeds fundamenteel was agetast.**

Ten vierde, gevraagd waar uw eigen Angolese paspoort nu is – aangezien u wél uw Angolese identiteitskaart kan voorleggen – antwoordt u dat het paspoort bij het prostitutienetwerk is achtergebleven, dat u enkel uw identiteitskaart heeft kunnen recupereren. U stelt dat meneer J. deze heeft kunnen terugvorderen van een bewaker (NPO, p. 15). **Doch, is het minstens opvallend te noemen dat hij wel uw identiteitskaart kon regelen, maar niet uw paspoort, zeker in het licht van bovenstaande bemerkingen betreft uw voorgehouden reisweg, dat u weldegelijk (eerder) met uw eigen documenten het land verliet.**

Tot slot, ook uw verklaringen omtrent uw verblijf in België voor uw asielaanvraag versterken **bovenstaande vermoedens.** U verklaart: "ik ben hier 31 toegekomen en ik denk dat ik een paar maanden nadien mijn asielaanvraag heb ingediend" (NPO, p. 6, 19). Volgens de gegevens van uw administratief diende u op 1 december 2020 uw verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier), dus één maand na uw beweerde aankomst op 30 oktober 2020 (zie ook 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)').

Het feit dat u zelf spreekt over "een paar maanden" versterkt het vermoeden dat u reeds langer in België aanwezig was dan de datum van aankomst die u opgeeft.

Voorgaande vaststellingen maken dat het CGVS sterke vermoedens heeft dat u Angola verliet met uw eigen paspoort en uitgereikt visum rond oktober of november 2018.

Dit heeft een dubbele negatieve weerslag op uw verzoek: ten eerste, tast het uw algehele geloofwaardigheid sterk aan aangezien u geprobeerd heeft om het CGVS doelbewust te misleiden, en ten tweede, komen ook de specifieke vervolgingsfeiten sterk op de helling te staan aangezien u voor het overgrote deel van deze feiten vermoedelijk niet meer in Angola aanwezig was.

Daarnaast, ten tweede, heeft het CGVS ook sterke twijfels bij de ernst van uw vrees.

Zo diende u, volgens uw voorgehouden reisweg, pas één maand (1 december 2020) na uw aankomst in België (31 oktober 2020) een verzoek om internationale bescherming in (NPO, p. 6, 19; zie administratief dossier). **Nochtans, mag van iemand die daadwerkelijk vreest voor haar leven en fysieke integriteit verwacht worden dat zij zich zo spoedig mogelijk aanbiedt bij de asielinstanties om internationale bescherming te verzoeken. Uw laattijdigheid staat haaks op een ernstige vrees voor vervolging.** Uw verklaring dat u bang was omwille van de invloed die K. had (NPO, p. 19) is geheel in strijd met het idee dat u juist naar België zou zijn gekomen om hem te ontvluchten. Daarnaast verwijst het CGVS naar voorgaande opmerkingen betreffende uw aankomstdatum in België – namelijk dat u reeds in oktober of november 2018 arriveerde in de Schengenzone – wat zou inhouden dat uw verzoek nog laattijdiger werd ingediend.

Bijkomend, zijn er **tegenindicatie voor de ernst van uw vrees aanwezig**. U verklaart aanvankelijk: "de man die de leiding had, sloeg me toen en zei dat als ik zou blijven weigeren dat hij mij zou doden en mijn ouders iets zou aandoen. Hij zei dat in dat geval slechts één van de vele op zijn lijst zou zijn. Het had nooit consequenties voor hem. Toen voelde ik me verplicht om voor hem te werken als prostituee" (NPO, p. 20). Later, gevraagd naar uw vrees, namelijk waarom u denkt dat K. u vandaag nog iets zou aandoen, haalt u bovenstaand incident aan. Door de Protection Officer erop gewezen dat er nooit iets is gebeurd met uw ouders, dus of u aanwijzingen heeft dat er nu alsnog iets zou gebeuren, antwoordt u: "ze hadden me al op het hart gedrukt om niets te doen tegen hen. Als mijn ouders klacht hadden ingediend dat ik verdwenen was of dat er iets was gebeurd, dan zou het wel gevaarlijk kunnen worden" (NPO, p. 36) – wat geen verklaring geeft voor aangehaalde opmerking. Hiermee samenhangend, merkt het CGVS ook **een desinteresse van uw kant in de actualiteit van uw vrees** op. Immers, u had tweemaal telefonisch contact met uw ouders in 2022, doch informeerde niet naar de actualiteit van uw vrees, de stand van uw problemen in Angola (NPO, p. 8-9). **Deze desinteresse staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging en is bijgevolg een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid en ernst van deze vrees.**

Verder blijkt ook **uw specifieke vrees ten opzichte van B. K. op veronderstellingen van uw kant te rusten**. Bij DVZ verklaarde u: "werd ik ontvoerd door zwaarbewapende mannen in een taxi. Ik werd naar een onbekende plaats gebracht waar ik te weten kwam dat het om mannen van hooggeplaatste generaal, B. K., ging. Hij runt een prostitutienetwerk en dwingt meisjes om zich te prostitueren. Vanaf dat moment werd ik bedreigd met de dood, moest ik verplicht voor hem werken als prostituee en werd ik vastgehouden door hem" (CGVS Vragenlijst d.d. 09/12/2020, hierna CGVS-V, p. 1-2). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u te zijn ontvoerd door zwaarbewapende mannen in een taxi, die u naar een onbekende plaats brachten, waar u werd bedreigd met de dood en zich gedwongen moest prostitueren (NPO, p. 20). Doch, verklaart u nu pas sinds uw reis naar Portugal – ruim één jaar na uw ontvoering – te hebben vernomen dat deze mensen werkten voor B. K. (NPO, p. 19-20). Over dit contact verklaart u aanvankelijk: "we hebben elkaar ontmoet in een hotel. Het was dichtbij de luchthaven. Hij gaf een aantal inlichtingen aan de bewaker. Hij heeft alleen een gesprek gehad met de bewaker, aangezien hij een publieke figuur was, kende ik zijn gezicht wel" (NPO, p. 32-33). Doch, gevraagd naar het gesprek, antwoordt u dit niet te hebben gehoord – dus uw bewering dat hij 'inlichtingen heeft gegeven' stoelt louter op een vermoeden. Vervolgens, gevraagd of u, buiten bovenstaand contact, nog iets anders van contact heeft gehad met K., antwoordt u: "ik heb nooit een gesprek gehad met hem. Het enige wat ik heb gezien, meegemaakt, is dat hij een gesprek had met bewaker over een reis naar Portugal." Vervolgens stelt u alsnog dat u hem ook een tweetal keer heeft zien passeren op de hoeve.

Door de Protection Officer gevraagd of iemand van de meisjes of de bewakers of iemand anders u nog iets heeft verteld over K., antwoordt u dat een bewaker u heeft verteld: "het enige wat ze zeiden was dat ik heel goed moest opletten, dat ik niets over hem mocht zeggen, dat ze veel macht hebben in het land en dat ze mijn familie zouden doden als ik praat." Gevraagd of er nog iets meer was, antwoordt u ontkennend. De Protection Officer confronteert hierop met de mogelijkheid dat K. louter een hooggeplaatste klant zou kunnen zijn die ze wouden beschermen, in plaats van de baas van het netwerk, verklaart u nu plotseling: "ik ben er zeker van, omdat één van de machtige meisjes dat aan I. heeft verteld en zij heeft dat dan aan mij verteld, ook met de boodschap dat ik het met niemand mocht bespreken, want dat ik zou spreken zouden ze mij en mijn familie doden" (NPO, p. 32-33). **De vaststelling dat u uw verklaringen voor DVZ en CGVS tegenstrijdig zijn, alsook dat u uw verklaringen op het CGVS meermaals aanpast naar gelang de vragen van de Protection Officer, maakt dat het CGVS geen geloof meer hecht aan B. K.'s betrokkenheid bij uw vervolgingsfeiten.**

Bovenstaande opmerkingen betreffende de ernst van uw vrees – zowel de ernst an sich, als uw specifieke vrees ten opzichte van K. – alsook de specifieke vervolgingsfeiten – zowel uw aangetaste algehele geloofwaardigheid als het vermoeden dat u reeds aanwezig was in de Schengenzone tijdens (het merendeel) van de vervolgingsfeiten – maken dat CGVS reeds weinig geloof hecht aan uw nood voor internationale bescherming. De vaststelling dat u, zoals hieronder uiteen zal worden gezet, ook geen doorleefde en consistente verklaringen kan afleggen over uw prostitutiewerk, maakt dat er

absoluut geen geloof meer wordt gehecht aan de door u aangehaalde vrees en ondergane vervolgingsfeiten.

Zo verklaart u dat u in de hoeve **een kamer deelde met andere meisjes**. U stelt aanvankelijk éénmaal van kamer te zijn gewisseld, om niet veel later – tegenstrijdig – te verklaren tweemaal van kamer te zijn gewisseld (na Portugal en na Malanje) (NPO, p. 25). Verder, stelt u eerst steeds nieuwe kamergenoten te hebben gehad. Doch, verklaart u later na de tweede wissel opnieuw de kamer te hebben gedeeld met meisjes waarmee u in het begin een kamer deelde (NPO, p. 25-26). Gevraagd wat u over uw kamergenoten kan vertellen, komt u niet verder dan: "het waren meisjes die hetzelfde hadden ondergaan als ik, die ook ontvoerd waren. We babbelden niet zo vaak met elkaar." Gevraagd om over uw kamergenote Mi. te vertellen – met wie u aanvankelijk ruim één jaar op de kamer heeft gezeten en later nogmaals anderhalve maand – kan u ook slechts summier informatie geven: "het was een meisje, dat net zoals ik ontvoerd was en in dezelfde situatie zat. Verder weet ik niet veel over haar, haar familie of levensomstandigheden. Uit angst praatten wij niet veel" en dat ze achttien jaar was. Nog twee keer aangedrongen door de Protection Officer of u absoluut niets kan vertellen over uw kamergenoten – wat toch wel verwacht mag worden aangezien u tweeënhalf jaar op de hoeve heeft doorgebracht – antwoordt u ontkennend (NPO, p. 25-27).

Verder, gevraagd om over **klanten** te vertellen, antwoordt u: "ik kan me één herinneren. Het was een generaal en ook een politiemann, een militaire politiemann. De anderen niet." Gevraagd naar klanten op de hoeve, antwoordt u: "ze zeiden niet wie ze waren. We hadden geen gesprekken, behalve dan die man die ik als mijn redder beschouw, waar ik een iets meer diepgaand gesprek mee heb gevoerd." Gevraagd of u zich nog andere klanten herinnert buiten J. – iets dat u kan vertellen over andere klanten, iets van karakteristieken of iets dat u is bijgebleven – antwoordt u vaagweg: "ze zeiden nooit hun namen. De klanten zelf, zeiden hun naam niet. Ze wouden zichzelf of hun familie beschermen. Ik weet ook niet of J. die man zijn echte naam is. Het waren mannen met geld, maar ze zeiden niet wie ze waren." Gevraagd hoe u wist van deze generaal en militaire politiemann, antwoordt u: "ik heb die informatie gekregen van een meisje. Zij heeft mij dat verteld. Toen ik bij die man was geweest, zei ze van 'weet je, dat is een generaal.' Ze zei dat dan ook over die militaire politiemann." Gevraagd of ze u nog iets anders heeft verteld, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 29-30). Pas wanneer u wordt herinnerd aan uw eerdere uitspraken, namelijk dat er leden van de MPLA-partij betrokken waren bij het prostitutienetwerk, stelt u nu: "die generaal en militaire politiemann waar ik het eerder over had, die zijn ook van die partij. Er was ook een minister. Er was ook een generaal Z., maar nog andere namen kan ik me niet herinneren. Maar, het waren nog andere leden van MPLA." U stelt dat zij klant waren bij de machtige meisjes, maar dat u hen had herkend op de koer (NPO, p. 22, 33-34). Opnieuw past u uw verklaringen aan naargelang de vraagstelling en suggestie van de Protection Officer. Overigens, merkt het CGVS nog op dat u bij DVZ uitdrukkelijk sprak over "mannen die veel ouder waren dan ikzelf" (CGVS-V, p. 2).

Ook over de **bewakers** kan u slechts summier informatie verschaffen: u kan geen schatting maken van hoeveel bewakers er waren, doch stelt u wel dat het er "heel veel" waren. U kan van drie bewakers de naam geven – D., B. en T. – maar gevraagd naar hun beschrijving komt u niet verder dan: "ze waren allemaal groot en stevig gebouwd. Dat is alles" (NPO, p. 28, 30). Ook van hoeveel **meisjes** er op de hoeve waren, kan u geen schatting maken (NPO, p. 27).

U verklaart dat u – als deel van uw prostitutiewerk – naar verscheidene **discotheken en privéfeestjes** moest gaan. Echter, u kan geen enkele naam of plaats opgeven, stelt dat u hier niet op heeft gelet (NPO, p. 29-30). Het is geheel onaannemelijk dat u geen enkele naam of plaats zou kunnen opgeven.

Bovendien, spreekt u zichzelf later nog tegen door te stellen dat tijdens uw reizen naar het binnenland, namelijk naar Malanje, Cunene, Benguela en het strand Praia Morena – allemaal plaatsen – ook privéfeestjes en discotheken bezocht (NPO, p. 29-31).

Verder zijn ook uw verklaringen omtrent **de hoeve** inconsistent en vaag. U verklaart aanvankelijk naar "een onbekende plaats" te zijn gebracht (NPO, p. 20). Een eerste maal gevraagd waar u werd opgesloten, antwoordt u: "ik weet het niet precies. Ik kende het ook niet, maar een aantal meisjes spraken erover als 'de hoeve'" (NPO, p. 22). Gevraagd wat u over de locatie kan vertellen, antwoordt u: "neen, niets. Het enige wat ik kan zeggen, was dat het ver was van waar ze me hebben meegenomen, de halte vanwaar ze me hebben ontvoerd. Het was niet buiten Luanda, maar wel een heel eind verder dan die plek." Gevraagd hoe u weet dat het niet buiten Luanda was, antwoordt u nu dat u heeft overhoord dat bewakers stelden dat jullie in Viana waren (NPO, p. 23) – dus u wist wel waar de hoeve zich bevond. Verder, stelt u dat de hoeve een stuk grond, een erf, was, met daarop vier verschillende gebouwen (NPO, p. 24). Doch, wanneer u gevraagd wordt om een schets te maken – die vervolgens werd overlopen samen met de Protection Officer – tekent u een stuk grond met daarop zes gebouwen (NPO, p. 25: zie schets PO d.d. 20/01/2023 in het administratief dossier). Bovendien heeft u ook geen informatie aan J. gevraagd omtrent de hoeve toen jullie samen wegvluchtten (NPO, p. 34).

Tot slot, is ook uw verklaring omtrent **J.'s hulp bij uw ontsnapping** minstens opmerkelijk – onaannemelijk – te noemen. U stelt: "het is meneer J., die me de vraag stelde hoe ik daar was terechtgekomen. Ik heb gezegd dat ik ontvoerd was en het (prostitutie) verplicht moest doen. Hij vond dat heel ontroerend en zei dat hij mij zou helpen" (NPO, p. 16). Echter, een opmerkelijke ommekeer voor iemand die reeds lang klant was van het prostitutienetwerk (NPO, p. 16). Het wordt enkel meer onaannemelijk door uw verklaring dat jullie geen diepgaande band of gesprekken hadden. Gevraagd hoe uw contact was vooraleer u aangaf wat uw situatie was, antwoordt u dat jullie geen diepgaande gesprekken hadden, een gewone klant-prostitutie relatie. Gevraagd of de gesprekken veranderden nadat u uw situatie aangaf, antwoordt u ontkennend, dat jullie dan ook geen diepgaande gesprekken hadden, dat jullie simpelweg deden waarvoor hij was gekomen, zo bleef J. langskomen bij als u klant (ondanks dat u aangaf gedwongen te worden tot dit werk). Door de Protection Officer gevraagd of zij correct heeft begrepen dat de gesprekken niet echt waren veranderd nadat u uw verhaal had verteld aan hem, dat jullie nog steeds oppervlakkige gesprekken hadden, antwoordt u: "neen, hij vond dat ook niet nodig. Hij vond het gevaarlijk om veel te veel te spreken. Het was belangrijk dat het niet opviel" (NPO, p. 16-18, 22). Het is weinig aannemelijk dat iemand die reeds lang klant was van de hoeve, zonder eerdere band met u, spontaan zijn hulp bij uw vlucht zou aanbieden uit medelijden/sympathie, maar ondanks deze hulp toch nog bij u zou blijven langskomen als klant en geen verdere interesse tonen in een diepere band met u. Geconfronteerd met deze twijfels, blijft u simpelweg vasthouden aan uw verklaringen: "dat leven van drugstrafiek en prostitutie brengt verscheidene problemen mee. Er is hypocrisie en valsheid. Hoewel we dus niet veel hadden gesproken, voelde hij zich beroerd door mijn verhaal. Hij heeft nooit veel details gegeven over waarom hij bepaalde zaken wou doen. Hij was geëmotioneerd over wat ik hem vertelde en over mijn leven en hij wou me helpen" (NPO, p. 34).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. U legt uw originele Angolese identiteitskaart voor. Dit document ondersteunt uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet meteen ter discussie staan.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 2 februari 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze zich allerm minst kan verzoenen met de bestreden beslissing en de daarin vermelde motieven en dat ze met huidig verzoekschrift de redenen hiervoor uiteen wenst te zetten.

Verzoeksters betoog luidt als volgt:

"1. Geloofwaardigheid van verzoeksters vrees o.g.v. algemene context in Angola

Op de eerste plaats meent verzoekster dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de realiteit van de Angolese context, waar mensenhandel wijdverbreid is en niet erg bestreden wordt door de autoriteiten.

[verwijzingen naar landeninformatie, afkomstig van USDOS en Africa Organised Crime Index]

Gelet op deze algemene context is het niet onaannemelijk dat verzoekster vreest voor vervolging in Angola. Prima facie heeft verzoekster een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vrees voor vervolging.

2. Geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor vervolging o.g.v. haar specifiek profiel

Verzoeksters vrees voor vervolging is des te aannemelijker wanneer men rekening houdt met haar specifieke profiel:

- Zij is een Angolese vrouw;
- ze heeft relatief vroeg de school afgebroken (15 jaar) (NPO, p.5)
- Zij werd mishandeld en gedwongen zich te prostitueren (sinds 30.04.2018). Ze was jong als dat gebeurde (22 jaar oud).

Met dit profiel moet rekening worden gehouden bij de analyse van de verklaringen van verzoekster, hetgeen niet het geval lijkt te zijn geweest.

[...]

Aangezien uit de hierboven aangebrachte informatie blijkt dat mensen handel een veel voorkomend probleem is in Angola. Als gevolg van dit profiel heeft de verzoekster moeite met het situeren van gebeurtenissen in de tijd en met het beantwoorden van open vragen. Dit werd niet genoeg in betracht genomen door het CGVS.

3. Asielrelaas van verzoekster

3.1. Reisweg

Vooreerst heeft het CGVS twijfel over de reisweg van verzoekster (bestreden beslissing, p.1-2).

3.1.1. Portugese visum

Op basis van de vingerafdrukken werd een Portugees visum aan haar naam ontdekt: uitgereikt op 24/09/2028 en geldig van 7/10/2018 tot 20/11/2018.

Verzoekster heeft in dit verband precies aangetoond dat ze niet meer goed weet wanneer de reis naar Portugal was.

In het algemeen stelt ze dat ze de tijd en datum niet goed kent. Dit moet worden in verband gesteld met haar profiel (zie supra). Ze heeft dit op verschillende keren tijdens het onderhoud aangetoond:

[...]

UNHCR stelt in dit verband dat het vaak moeilijk is te herinneren wanneer de gebeurtenissen plaatsvonden :

[...]

Verzoekster heeft echt probeert informatie uit het geheugen op te roepen. Maar het was moeilijk voor haar. De beoordeling van het CGVS is te streng.

Verzoekster stelt aan haar raadvrouw dat ze eerst naar Portugal ging in 2018, en daarna naar Zuid-Afrika. Dit heeft ze ook tijdens het onderhoud gesteld (NPO, p. 6) : [...]

In de bestreden beslissing verwijst het CGVS naar deze verklaringen (p.2) en stelt het dat het om tegenstrijdige verklaringen gaat. Verzoekster verklaart dit door de stress van de onderhoudt en de moeilijkheid voor haar om een gebeurtenis in de tijd aan te wijzen.

Zij vraagt dat rekening wordt gehouden met haar kwetsbare profiel.

Zij stelt in het onderhavige beroep dat zij in 2018 eerst naar Portugal is gegaan en vervolgens in 2019 naar Zuid-Afrika. Zeker is dat het CGVS bij de beoordeling geen rekening houdt met alle verklaringen van de verzoekster.

3.1.2. Verklaringen van verzoekster over de reisweg

Ten eerste stelt het CGVS dat verzoekster haar verklaringen meermaals aanpast – niets gedaan, naar enkel foto's, naar foto's en vingerafdrukken – maakt dat er maar weinig geloof kan worden aan haar bewering midden 2019 gereisd te hebben met een Portugees visum (bestreden beslissing, p.2).

Deze beoordeling is te streng.

Het is juist het doel van de onderhoudt bij het CGVS om het asielverhaal van een asielzoeker te onderzoeken. Het is in dit kader dat de bewijslast wordt verdeeld en het is in dit kader dat verschillende vragen aan de asielzoeker werden gesteld.

[uiteenzetting over de samenwerkingsplicht met verwijzingen naar de proceduregids van UNHCR, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM]

Het onderhoud verliep als volgt : [...]

Dus heeft verzoeker spontaan gesteld dat ze niets moet doen, behalve foto's. In deze context is het begrijpelijk dat zij dit niet beschouwt als een actie die zij moest ondernemen. Zij geeft aan dat zij geen documenten hoefde in te vullen en ook geen documenten hoefde over te leggen. In dat kader heeft zij aangegeven dat zij niets "actiefs" te doen had. De foto en de vingerafdrukken waren volgens haar passieve handelingen, zij volgde wat haar was opgedragen: poseren voor de foto en haar vingerafdrukken in de machine stoppen.

Haar verklaringen zijn niet tegenstrijdig: ze heeft aan de vragen beantwoord: Dit waren aanvankelijk open vragen en vervolgens gesloten vragen.

Ten tweede, stelt het CGVS er verscheidenen essentiële tegenstrijdigheden zijn betreffend de verklaringen over de reis naar Portugal (bestreden beslissing, p.2).

Verzoekster stelt aan haar raadvrouw dat ze eerst naar Portugal ging in 2018, en daarna naar Zuid-Afrika.

Betreffend de mensen die met haar waren stelt verzoekster dat in Portugal ze vier mensen waren en twee bewakers en dat in Zuid-Afrika met zeven personen (vier mensen en drie bewakers).

Ten derde, stelt het CGVS dat verzoekster slechts summier op de hoogte van de reismodaliteiten tijdens haar reis naar België blijkt (bestreden beslissing, p.2). Het CGVS stelt opnieuw in de beoordeling dat verzoekster haar antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling van de Protection Officer.

Deze beoordeling is te streng en blijkbaar subjectief.

Verzoekster heeft opnieuw meer informatie kunnen geven als de vragen gesloten vragen waren : [...]

De beoordeling van het CGVS is te streng.

Ten vierde stelt het CGVS dat het minstens opvallend te noemen dat hij wel uw identiteitskaart kon regelen, maar niet uw paspoort (bestreden beslissing, p.2-3).

Verzoekster stelt aan haar raadvrouw dat J. de identiteitskaart kon terugkregen maar niet de paspoort waarschijnlijk om te voorkomen dat ze het land verlaat.

Dit is aannemelijk.

Ten slot, vestreken de verklaringen van verzoekster bovenstaande vermoedens volgens het CGVS (bestreden beslissing, p.3).

Het CGVS stelt dat het feit dat verzoekster over een paar maanden spreekt versterkt het vermoeden dat ze al langer in België aanwezig is. Integendeel, tonen deze verklaringen de moeilijkheden aan die verzoekster ondervindt om de gebeurtenissen in de tijd te plaatsen.

De beoordeling van het CGVS zijn te streng.

3.2. De ernst van de vrees

3.2.1. De laattijdigheid van de asiel vraag

De beoordeling van het CGVS dat het verwacht zou zijn van iemand die daadwerkelijk vreest voor haar leven, zich zo spoedig mogelijk aanbiedt bij de asielinstanties om internationale bescherming te verzoeken is een algemene beoordeling en in dit geval te streng.

Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat ze bang was omwille van de invloed van K.. Ze heeft unnen uitleggen waarom ze een maand heeft gewacht voor ze asiel indiende. De termijn van een maand verblijf in België is niet zo lang als je bedenkt dat de verzoekster haar land is ontvlucht en in een land is aangekomen waar zij de taal niet spreekt.

Verzoekster verwijst opnieuw naar de Guidelines van UNHCR: [...]

De grief moet worden verworpen.

3.2.2. De "Negatieve indicatie"

Het CGVS stelt dat verzoekster een desinteresse heeft in de actualiteit van haar vrees : ze had tweemaal telefonisch contact met haar ouders, doch informeerde niet naar de actualiteit van haar vrees. De vraag van de Protection Officer was volgende : "Ze dreigden om u en uw ouders te vermoorden als u iets zou doen, doch is er nooit iets gebeurd met hun. Heeft u aanwijzingen dat iets alsnog zou gebeuren ? ». Verzoekster beantwoorde dat "Ze hadden me al op het hart gedrukt om niets te doen tegen hen. Als mijn ouders klacht hadden ingediend dat ik verdwenen was of dat er iets was gebeurd, dan zou het wel gevaarlijk kunnen worden."

Dit is dus geen desinteresse.

Verzoekster voegt toe dat haar moeder probeerde uiteindelijk een klacht in te dienen. Ze ging naar de politie in Angola, en zij hebben haart vertaald dat ze na een maand terug komen. Intussen is ze overleden op 24.02.2023 (stuk 3). Verzoekster vindt de omstandigheden van haar moeders dood verdacht. Maar haar vader durfde niet naar de politie te gaan gezien de algemene context.

Dit element moet door het CGVS worden onderzocht en verzoekster verzoekt op zijn minst om nietigverklaring van de beslissing zodat verder onderzoek kan worden verricht aan deze element.

De beoordeling van het CGVS is zeker te streng.

3.2.3. Contact met B. K.

Verzoekster stelt dat zij nooit directe contact had met B. K.. Zij heeft hem in een Hotel dichtbij het luchthaven gezien, [...]

Hij heeft haar nooit verteld dat hij de baas was maar wist dat door I. : [...]

Dit zijn dus geen tegenstrijdige verklaringen stelt verzoekster.

3.3. Prostitutiewerk

3.3.1. Kamer

Verzoekster stelt dat ze inderdaad tweemaal van kamer gewisseld is, na Portugal en na Malanje. Ze heeft niet veel met haar kamergenoten gesproken omdat ze bang was. De beoordeling van het CGVS is te streng.

3.3.2. Klanten

De vraag die werd gesteld door het Protection Officer betreffend de klanten was zeer breed: [...]

De vraag ging over de klanten van de discotheken.

Verzoekster stelt dat zij vaak gedronken was : [...]

*Dit verklaart waarom ze zich de namen van haar klanten niet herinnert.
Bovendien zegt ze dat het voor haar geen keuze was.
De beoordeling van het CGVS is te streng.*

3.3.3. Bewakers en de feestjes

Verzoekster stelt dat er inderdaad heel veel bewakers waren. Ze kan geen schatting maken, wat niet wil zeggen dat haar verhaal niet geloofwaardig is.

Wat de naam van de plaatsen betreft, zegt ze dat ze in een auto werd gezet en gedrogeerd, ze dronk ook vaak veel alcohol, daarom herinnert ze het zich niet.

3.3.4. De hoeve

De beoordeling van het CGVS over de verklaringen van verzoekster betreffend de hoeve is te streng.

Ze heeft kunnen de hoeve tekenen. De hoeve was inderdaad in Viana.

Ze beantwoorde "ik weet het niet precies" omdat ze de precieze naam van de plaats en de adres niet kende : [...]

Maar als de Protection Officer dan meer precieze vragen stelt dan kan verzoekster ook daarover antwoorden: [...]

De beoordeling van het CGVS is te streng.

3.4. J.'s hulp

Verzoekster stelt dat J. haar hulp heeft aangeboden en bleef langskomen als klant om geen argwaan te wekken. De beoordeling van het CGVS dat het "weinig aannemelijk zou zijn" is te streng en een subjectieve beoordeling.

Derhalve, rekening houdend met de algemene Angolese context alsook het specifiek profiel van verzoekster en de elementen die niet betwist worden door het CGVS, is het zeer aannemelijk dat verzoekster het slachtoffer is geweest van mensen handel, en hiervoor geen effectieve bescherming van haar autoriteiten kon genieten.

Dienvolgens verzoekt verzoekster dat haar het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

Verzoekster benadrukt ten slotte dat in geval van terugkeer zij geen enkele waarborgen heeft dat zij niet opnieuw het slachtoffer van vervolging zal worden.

In dit verband verwijst verzoekster naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het [...]

In het licht van het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekster beantwoordt aan de vereisten voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3) Overlijdensakte van haar moeder".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De verwijzingen naar wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceren niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in

artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster vat het verzoekschrift aan met verwijzingen naar algemene landeninformatie inzake mensenhandel in de Angolese context. Zij meent dat het gelet op deze context niet onaannemelijk is dat zij een vrees voor vervolging heeft in Angola en dat deze vrees des te aannemelijker is rekening houdend met haar profiel, met name een Angolese vrouw die op 15-jarige leeftijd stopte met school en op 22-jarige leeftijd gedwongen werd zich te prostitueren. Verzoekster voert daarnaast aan - onder verwijzing naar een rapport van UNHCR - dat rekening dient worden gehouden met haar profiel bij de analyse van haar verklaringen en stelt dat zij ten gevolge van dit profiel moeite heeft met het situeren van gebeurtenissen in de tijd en met het beantwoorden van open vragen.

Vooreerst dient opgemerkt dat de door verzoekster aangebrachte informatie inzake de situatie in Angola van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Nergens in de geciteerde rapporten wordt geadviseerd om aan elke Angolese vrouw, die het middelbaar niet voltooid heeft en die beweert - maar geenszins aantoon (zie *infra*) - in de prostitutie te zijn gedwongen, een vorm van internationale bescherming te bieden. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Verzoekster lijkt ook te stellen dat de algemene informatie voldoende is om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te bevestigen. Dit is echter niet het geval. Verzoekster dient haar verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit haar eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoekster de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het risico op ernstige schade op een voldoende concrete manier aannemelijk dient te maken. Zij blijft te dezen, gelet op wat volgt, in gebreke.

Waar verzoekster stelt dat rekening dient te worden gehouden met haar profiel bij de analyse van haar verklaringen, kan worden bevestigd dat verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, dienen in rekening te worden gebracht (cf. artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet). Verzoekster licht echter niet concreet toe waar en op welke wijze tijdens de procedure geen rekening werd gehouden met haar profiel en individuele omstandigheden.

Voor zover verzoekster daarnaast stelt dat zij ten gevolge van dit profiel moeite heeft met het situeren van gebeurtenissen in de tijd en met het beantwoorden van open vragen, brengt verzoekster geen enkel (medisch of psychologisch) stuk bij waaruit kan blijken dat zij niet in staat is om op volwaardige wijze deel te nemen aan de onderhavige procedure, om verklaringen af te leggen aangaande haar eigen leven en ervaringen of om zich te situeren in ruimte en tijd. Verzoekster blijft bij loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan dat haar profiel haar zou verhinderen om coherente en doorleefde verklaringen af te leggen in het kader van onderhavige procedure. Evenmin kan dit blijken uit nazicht van het administratief dossier. Verzoekster kon gedurende de procedure antwoorden op alle vragen van de respectievelijke gehoren (verklaringen DVZ van 9 december 2020; vragenlijst CGVS van 9 december 2020; persoonlijk onderhoud van 20 januari 2023). De dossierbehandelaar stelde duidelijke en eenvoudige vragen, die verzoekster goed kon volgen en kon beantwoorden.

Voor zover verzoeksters advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud melding maakte van verzoeksters getraumatiseerde toestand kan slechts worden vastgesteld dat geen medisch attest voorligt ter adstructie hiervan, laat staan van de invloed ervan op verzoeksters verklaringen. De loutere verwijzing naar een niet aangetoonde getraumatiseerde toestand kan geenszins worden aangenomen ter verschoning van verzoeksters gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen aangaande haar eigen levenswandel en de door haar beleefde gebeurtenissen.

5. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De bestreden beslissing motiveert inzake verzoeksters voorgehouden reisweg, verzoeksters reisdocumenten (paspoort en visum) en het tijdstip van aankomst in België als volgt:

“Vooreerst, heeft het CGVS sterke twijfels bij de door u voorgehouden reisweg, inclusief uw reisdocumenten en aankomstdatum in België.

U verklaart op 31 oktober 2020 te zijn aangekomen in België met behulp van een vals rood paspoort (NPO, p. 6, 11, 19). Op basis van uw vingerafdrukken werd er een Portugees visum op uw naam ontdekt: uitgereikt op 24 september 2018 en geldig van 7 oktober 2018 tot 20 november 2018, gekoppeld aan een Angolees paspoort uitgegeven op 19 september 2016 (zie administratief dossier). U geeft zelf tijdens het persoonlijk onderhoud aan een Angolees paspoort te hebben gehad dat werd uitgegeven in 2016 en stelt verder dat met dit paspoort, dat u bij zich had toen u werd ontvoerd, een Portugees visum is aangevraagd door het prostitutienetwerk, opdat u naar Portugal zou kunnen reizen voor een privéfeestje (in het kader van de gedwongen prostitutie) (NPO, p. 13-14, 31). Echter, gevraagd wanneer deze reis was, antwoordt u het niet meer goed te weten, maar dat het midden 2019 was. Vervolgens, stelt u – zeer nauwkeurig – dat de reis naar Zuid-Afrika op 20 februari 2019 was. Gevraagd hoeveel later de reis naar Portugal was, antwoordt u zes maanden, dus augustus 2019. Doch, expliciet gevraagd naar de maand, stelt u het niet te weten (NPO, p. 6-7). De door u verklaarde reis naar Portugal vormt dus geen verklaring voor het uitgereikte visum: oktober-november 2018 vs. augustus 2019. Een conclusie die enkel verder wordt gesteund door uw verklaring dat u na uw ontvoering, op 30 april 2018, zes maanden werd opgesloten, dus tot ongeveer november 2018 (NPO, p. 20, 22). Deze opsluiting valt niet alleen samen met de geldigheid van het visum, het houdt ook in dat u zou zijn opgesloten op het moment dat de visumaanvraag werd ingediend en uitgereikt (24 september 2018). Nochtans, stelt landeninformatie duidelijk dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen – wat dus voor u onmogelijk zou zijn geweest – in het visumcentrum (onder meer om vingerafdrukken te geven) (zie administratief dossier). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden en gevraagd of u hierover iets heeft op te merken of uit te klaren, antwoordt u simpelweg “neen” (NPO, p. 35).

Het CGVS heeft dan ook een sterk vermoeden dat u met uw eigen paspoort en uitgereikt visum naar de Schengenzone bent gereisd. Een vermoeden dat verder wordt ondersteund door uw tegenstrijdige en vage verklaringen omtrent uw reisweg en –documenten.

Ten eerste, gevraagd wat u voor het zagezegde **Portugese visum** – dat volgens u werd geregeld door het prostitutienetwerk midden 2019 – zelf heeft moeten doen, antwoordt u: "neen, die mannen hebben dat allemaal geregeld." Gevraagd of u helemaal niets heeft moeten doen, antwoordt u: "neen, alleen foto's." U verklaart deze op de ambassade te hebben gemaakt. Gevraagd of u op de ambassade nog iets anders heeft moeten doen, antwoordt u ontkennend, dat er steeds iemand van de beveiliging bij u was, dat u die foto's heeft gemaakt en onmiddellijk bent vertrokken. Gevraagd of iemand u een vraag heeft gesteld op de ambassade, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u vingerafdrukken heeft moeten geven, antwoordt u nu plotseling dat u dat ook heeft moeten doen op de ambassade (NPO, p. 14-15).

De vaststelling dat u uw verklaringen meermaals aanpast – niets gedaan, naar enkel foto's op de ambassade, naar foto's én vingerafdrukken op de ambassade – maakt dat er maar weinig geloof gehecht kan worden aan uw bewering midden 2019 gereisd te hebben met een Portugees visum dat voor u geregeld werd door 'die mannen'.

Ten tweede, vertonen uw verklaringen betreffende deze reis naar Portugal, alsook uw reis naar Zuid-Afrika in dezelfde periode, verscheidene essentiële tegenstrijdigheden, dewelke de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit halen. Zo verklaart u aanvankelijk: "ik ging eerst naar Portugal en hetzelfde jaar ook naar Zuid-Afrika" om vervolgens te stellen dat u eerst naar Zuid-Afrika ging en dan naar Portugal (NPO, p. 6-7). Verder, stelt u eerst dat zowel in Zuid-Afrika als in Portugal u met vier personen was, namelijk u, I. en de bewakers D. en B. (NPO, p. 7). Geheel tegenstrijdig, verklaart u later dat u in Portugal met zes personen was – u, I., S., K. en de bewakers T. en D. – en in Zuid-Afrika met zeven personen – u, Ma., C., Di. en drie bewakers T., D. en B. (NPO, p. 31).

Ten derde, blijkt u **slechts summier op de hoogte van de reismodaliteiten tijdens uw reis naar België.** U verklaart met een rood paspoort op naam van iemand anders te hebben gereisd (NPO, p. 11, 13), ondanks dat u eerder uitdrukkelijk stelde nooit documenten onder een andere naam te hebben gehad (NPO, p. 3). Gevraagd of M. u iets over deze reisdocumenten heeft verteld, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of hij u iets had opgedragen te antwoorden als iemand u vragen stelde op de luchthaven, antwoordt u: "neen... euh... Het enige wat hij zei was dat als iemand een vraag stelde dat ik gewoon met 'oui' of 'non' moest antwoorden." Echter vervolgens gesuggereerd door de Protection Officer of hij u iets heeft gezegd dat u diende te antwoorden als iemand vroeg naar jullie relatie, stelt u nu plotseling dat hij had gezegd dat u moest antwoorden dat u zijn nicht was en dat hij hielp om u het land te verlaten (NPO, p. 12). **Opnieuw past u uw antwoorden aan naargelang de vraagstelling van de Protection Officer.** Gevraagd wat u over het valse paspoort kan vertellen, komt u niet verder dan dat het een rood, bordeaux paspoort was met gouden letters op de kaft, dat de naam iets van S. was ofzo, en dat het de foto van iemand anders was. U stelt niet te weten wat de nationaliteit van het paspoort was of er een visum aanwezig was (NPO, p. 12-13). U verklaart verder dat J. uw reis heeft gefinancierd, maar weet noch hoeveel/of hij iets heeft betaald aan M., noch heeft u dit ooit gevraagd (NPO, p. 15-16). Tot slot, had u bij DVZ M. aanvankelijk als een klant omschreven, in plaats van een vriend/kennis van een klant (Verklaring DVZ d.d. 09/12/2020, hierna DVZ-V, p. 11). **Zowel de vastgestelde tegenstrijdigheden als uw onwetendheid doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw reisweg, dewelke reeds fundamenteel was agetast.**

Ten vierde, gevraagd waar uw eigen Angolese paspoort nu is – aangezien u wél uw Angolese identiteitskaart kan voorleggen – antwoordt u dat het paspoort bij het prostitutienetwerk is achtergebleven, dat u enkel uw identiteitskaart heeft kunnen recupereren. U stelt dat meneer J. deze heeft kunnen terugvorderen van een bewaker (NPO, p. 15). **Doch, is het minstens opvallend te noemen dat hij wel uw identiteitskaart kon regelen, maar niet uw paspoort, zeker in het licht van bovenstaande bemerkingen betreft uw voorgehouden reisweg, dat u weldegelijk (eerder) met uw eigen documenten het land verliet.**

Tot slot, ook uw verklaringen omtrent uw verblijf in België voor uw asielaanvraag versterken **bovenstaande vermoedens.** U verklaart: "ik ben hier 31 toegekomen en ik denk dat ik een paar maanden nadien mijn asielaanvraag heb ingediend" (NPO, p. 6, 19). Volgens de gegevens van uw administratief diende u op 1 december 2020 uw verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier), dus één maand na uw beweerde aankomst op 30 oktober 2020 (zie ook 'Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)'). Het feit dat u zelf spreekt over "een paar maanden" versterkt het vermoeden dat u reeds langer in België aanwezig was dan de datum van aankomst die u opgeeft.

Voorgaande vaststellingen maken dat het CGVS sterke vermoedens heeft dat u Angola verliet met uw eigen paspoort en uitgereikt visum rond oktober of november 2018. Dit heeft een dubbele negatieve weerslag op uw verzoek: ten eerste, tast het uw algehele geloofwaardigheid sterk aan aangezien u geprobeerd heeft om het CGVS doelbewust te misleiden, en ten tweede, komen ook de specifieke vervolgingsfeiten sterk op de helling te staan aangezien u voor het overgrote deel van deze feiten vermoedelijk niet meer in Angola aanwezig was."

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift is niet dienstig ter weerlegging van de voorgaande terechte en pertinente motivering.

Verzoekster verwijst naar haar profiel ter verschoning van haar wijzigende en aan de visuminformatie strijdige verklaringen met betrekking tot het tijdstip van haar reis naar Portugal. De Raad herneemt dat verzoeksters loutere verwijzing naar haar profiel niet kan volstaan ter verschoning van haar gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot haar eigen levenswandel.

Verzoekster heeft allerm minst aangetoond dat zij niet in staat zou zijn om zich te kunnen situeren in ruimte en tijd of om coherente verklaringen af te leggen (cf. punt 4.).

Zo verzoekster in het verzoekschrift aangeeft aan haar advocaat te hebben gezegd dat ze eerst naar Portugal ging in 2018 en daarna naar Zuid-Afrika, bevestigt zij louter één van de uiteenlopende versies van haar verklaringen.

Zij gaat geheel voorbij aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen over het tijdstip van haar reis naar Portugal en tussen haar verklaringen en de informatie die voortvloeit uit het visumdossier. Hetzelfde geldt voor waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat ze in Portugal met 4 mensen en 2 bewakers waren en in Zuid-Afrika met 7 personen. Verzoekster kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet verschonen door de loutere bevestiging van één van de versies van haar verklaringen.

Ook verzoeksters verwijzing naar stress in het verzoekschrift kan de manifeste strijdigheden in haar verklaringen aangaande haar reis naar Portugal niet verschonen. Hierbij dient opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de *protection officer* hiermee rekening houdt.

Bijgevolg blijven de vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoeksters incoherente en wijzigende verklaringen aangaande het tijdstip van haar reis naar Portugal overeind.

Verder stelt verzoekster dat het nemen van een foto en vingerafdrukken in het kader van haar visumaanvraag volgens haar passieve handelingen waren, zodat zij meende dat ze niets moest doen voor het visum. Deze uitleg is weinig ernstig. Aangezien het laten nemen van een foto op de ambassade en het geven van vingerafdrukken wel degelijk handelingen zijn op het terrein van de ambassade, kon van verzoekster worden verwacht dat zij dit spontaan zou vermelden wanneer haar gevraagd werd of ze iets voor het visum moest doen.

Verzoekster meent in het verzoekschrift dat J. haar paspoort waarschijnlijk niet kon terugkrijgen, om te voorkomen dat zij het land zou verlaten. Dergelijke uitleg is gebaseerd op een vermoeden. Indien J. verzoeksters identiteitskaart kon terugkrijgen, is redelijk te verwachten dat hij ook haar paspoort zou trachten te verkrijgen en dat hij verzoekster zou inlichten over de reden waarom hij dit niet heeft verkregen.

Verzoekster biedt geen verklaring voor de vaststellingen van verweerder inzake haar voorgehouden reisweg en het hieruit voortvloeiende sterk vermoeden dat verzoekster Angola (eerder dan verklaard) in oktober of november 2018 met haar eigen documenten zou hebben verlaten.

Verzoekster heeft gelet op wat voorafgaat op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoekster weigert klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op haar reisweg, haar gebruikte reisdocumenten en haar tijdstip van aankomst in België.

Dit betreft niet alleen een negatieve indicatie voor wat betreft verzoeksters algehele geloofwaardigheid, maar ook voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten aangezien verzoekster voor het overgrote deel van deze feiten vermoedelijk niet meer in Angola verbleef.

6. De bestreden beslissing stelt:

*“Zo diende u, volgens uw voorgehouden reisweg, pas één maand (1 december 2020) na uw aankomst in België (31 oktober 2020) een verzoek om internationale bescherming in (NPO, p. 6, 19; zie administratief dossier). **Nochtans, mag van iemand die daadwerkelijk vreest voor haar leven en fysieke integriteit verwacht worden dat zij zich zo spoedig mogelijk aanbiedt bij de asielinstanties om internationale bescherming te verzoeken. Uw laattijdigheid staat haaks op een ernstige vrees voor vervolging. Uw verklaring dat u bang was omwille van de invloed die K. had (NPO, p. 19) is geheel in strijd met het idee dat u juist naar België zou zijn gekomen om hem te ontvluchten. Daarnaast verwijst het CGVS naar voorgaande opmerkingen betreffende uw aankomstdatum in België – namelijk dat u reeds in oktober of november 2018 arriveerde in de Schengenzone – wat zou inhouden dat uw verzoek nog laattijdiger werd ingediend.**”*

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende een maand (volgens haar voorgehouden reisweg) – dan wel jaren (volgens haar vermoedelijke reisweg waarbij ze in oktober of november 2018 in Europa arriveerde) – talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in het verzoekschrift herhaalt dat ze bang was omwille van de invloed van K., acht de Raad dit, in lijn met het standpunt van verweerder, geheel in strijd met het idee dat verzoekster net naar België zou zijn gekomen om K. te ontvluchten en beschermd te worden tegen hem. Dit vormt dan ook geen nuttige verklaring voor verzoeksters getalm om een verzoek om internationale bescherming in te dienen van zodra zij daartoe de kans had.

7. Redelijkerwijze kan van een verzoekster om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Blijkens haar verklaringen had verzoekster contact met haar ouders in 2022, maar informeerde zij zich niet naar de evolutie van haar problemen in Angola (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

8. Verzoekster stelt in het verzoekschrift geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot het contact dat ze had met B.K., maar gaat hiermee geheel voorbij aan de terechte en pertinente motivering dat verzoeksters vrees ten opzichte van B.K. blijkens haar (wijzigende) verklaringen gebaseerd is op loutere veronderstellingen. Deze motivering luidt als volgt:

“Verder blijkt ook uw specifieke vrees ten opzichte van B. K. op veronderstellingen van uw kant te rusten. Bij DVZ verklaarde u: “werd ik ontvoerd door zwaarbewapende mannen in een taxi. Ik werd naar een onbekende plaats gebracht waar ik te weten kwam dat het om mannen van hooggeplaatste generaal, B. K., ging. Hij runt een prostitutienetwerk en dwingt meisjes om zich te prostitueren. Vanaf dat moment werd ik bedreigd met de dood, moest ik verplicht voor hem werken als prostituee en werd ik vastgehouden door hem” (CGVS Vragenlijst d.d. 09/12/2020, hierna CGVS-V, p. 1-2). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u te zijn ontvoerd door zwaarbewapende mannen in een taxi, die u naar een onbekende plaats brachten, waar u werd bedreigd met de dood en zich gedwongen moest prostitueren (NPO, p. 20). Doch, verklaart u nu pas sinds uw reis naar Portugal – ruim één jaar na uw ontvoering – te hebben vernomen dat deze mensen werkten voor B.K. (NPO, p. 19-20). Over dit contact verklaart u aanvankelijk: “we hebben elkaar ontmoet in een hotel. Het was dichtbij de luchthaven. Hij gaf een aantal inlichtingen aan de bewaker. Hij heeft alleen een gesprek gehad met de bewaker, aangezien hij een publieke figuur was, kende ik zijn gezicht wel” (NPO, p. 32-33). Doch, gevraagd naar het gesprek, antwoordt u dit niet te hebben gehoord – dus uw bewering dat hij ‘inlichtingen heeft gegeven’ stoelt louter op een vermoeden. Vervolgens, gevraagd of u, buiten bovenstaand contact, nog iets anders van contact heeft gehad met K., antwoordt u: “ik heb nooit een gesprek gehad met hem. Het enige wat ik heb gezien, meegemaakt, is dat hij een gesprek had met bewaker over een reis naar Portugal.” Vervolgens stelt u alsnog dat u hem ook een tweetal keer heeft zien passeren op de hoeve. Door de Protection Officer gevraagd of iemand van de meisjes of de bewakers of iemand anders u nog iets heeft verteld over K., antwoordt u dat een bewaker u heeft verteld: “het enige wat ze zeiden was dat ik heel goed moest opletten, dat ik niets over hem mocht zeggen, dat ze veel macht hebben in het land en dat ze mijn familie zouden doden als ik praat.” Gevraagd of er nog iets meer was, antwoordt u ontkennend. De Protection Officer confronteert hierop met de mogelijkheid dat K. louter een hooggeplaatste klant zou kunnen zijn die ze wouden beschermen, in plaats van de baas van het netwerk, verklaart u nu plotseling: “ik ben er zeker van, omdat één van de machtige meisjes dat aan I. heeft verteld en zij heeft dat dan aan mij verteld, ook met de boodschap dat ik het met niemand mocht bespreken, want dat ik zou spreken zouden ze mij en mijn familie doden” (NPO, p. 32-33). **De vaststelling dat u uw verklaringen voor DVZ en CGVS tegenstrijdig zijn, alsook dat u uw verklaringen op het CGVS meermaals aanpast naar gelang de vragen van de Protection Officer, maakt dat het CGVS geen geloof meer hecht aan B. K.’s betrokkenheid bij uw vervolgingsfeiten.”**

9. Samen met verweerder stelt de Raad na analyse van het dossier vast dat verzoekster geen doorleefde en consistente verklaringen kan afleggen over het prostitutienetwerk.

Zo blijkt:

- verzoekster, die 2,5 jaar in de hoeve zou hebben doorgebracht en er een kamer deelde met andere meisjes, legt inconsistente verklaringen af over haar kamerwissels en kan bovendien nagenoeg niets vertellen over haar kamergenoten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25-27);

- verzoekster legt vage verklaringen af over haar klanten en past deze aan naargelang de vraagstelling en suggestie van de *protection officer* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22, p. 29-30, p. 33-34);
- verzoekster kan geen schatting maken van het aantal aanwezige bewakers op de hoeve, kent drie bewakers bij naam maar kan geen concrete beschrijving geven van hen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28, p. 30);
- verzoekster kan – geheel onaannemelijk – geen enkele naam of plaats opgeven van de verscheidene discotheken en privéfeestjes die ze als deel van haar prostitutiewerk frequenteerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29-30); dit geldt des te meer aangezien ze zichzelf vervolgens tegensprekt door te stellen dat ze tijdens haar reizen naar het binnenland, met name naar Malanje, Cunene, Benguela en het strand Praia Morena, ook privéfeestjes en discotheken bezocht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31);
- verzoeksters verklaringen omtrent de hoeve zijn inconsistent en vaag (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20, p. 22-25, p. 34);
- wat betreft J.'s hulp bij verzoeksters ontsnapping uit de hoeve is niet aannemelijk dat iemand die reeds lang klant was van de hoeve, zonder eerdere band met verzoekster, spontaan zijn hulp bij verzoeksters vlucht zou aanbieden uit medelijden/sympathie, maar ondanks deze hulp toch nog bij verzoekster zou blijven langskomen als klant en verder geen interesse toont in een diepere band met verzoekster (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-18, p. 22).

Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden betrokkenheid bij het prostitutienetwerk en hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het tegenspreken van de vastgestelde tegenstrijdigheden en het bevestigen van één van de versies van haar uiteenlopende verklaringen, het hernemen van reeds afgelegde verklaringen, het uiten van persoonlijke excuses en geven van *post factum* verklaringen en het hekelen van de beoordeling door verweerder. Dit vormt evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer zodat verzoekster er niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofdte aannemelijk te maken.

10. Voor zover verzoekster betoogt dat ze een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, met name de groep van vrouwen die slachtoffer van een prostitutienetwerk zijn, dient opgemerkt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters voorgehouden slachtofferschap van een prostitutienetwerk. De Raad wijst er in deze tevens op dat het louter behoren tot een sociale groep niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. De vervolgingsvrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft.

11. Wat betreft de door verzoekster bijgebrachte overlijdensakte van haar moeder (stuk 3, bij verzoekschrift), kan hieruit niet worden afgeleid in welke omstandigheden verzoeksters moeder op 26 februari 2023 zou zijn overleden. In de mate dat verzoekster aangeeft dat haar moeder een klacht had proberen indienen in Angola en ze de omstandigheden van haar moeders dood verdacht vindt, brengt ze geen concrete elementen aan die deze beweringen ondersteunen. Bovendien kan niet worden ingezien, noch licht verzoekster toe, waarom verzoeksters moeder opeens in 2023 wel zou overgaan tot actie en een klacht zou gaan indienen, na jaren van inertie en wetende dat dit gevaarlijk kon zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 36). Het overlijden van verzoeksters moeder kan geenszins afbreuk doen aan het geheel van de voorstaande vaststellingen op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster naar voor geschoven asielrelaas wordt besloten.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoeksters identiteitskaart) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS